

Předpovídej počasí

napsala
Dagmar Honsová
a **Martina Součková**

ilustrovala
Marie Štumpfová

Historie předpovědi počasí

Naši předci sledovali jednotlivé jevy a úkazy na obloze odpradávna. Počasí a ráz klimatu totiž ovlivňovaly jejich životy v podstatě kontinuálně. Většina činností, kterými si zajišťovali obživu, se ještě nedávno odehrávala venku, ať již šlo o zemědělství a chov zvířat, lov nebo řemesel.

Ve starověkém Egyptě kněží předpovídali úrodu na základě pozorování projevů počasí, jejich cyklickosti a pravidelných povodní na Nilu. Přivolávali déšť různými rituály, což vidíme i na dochovaných malbách a reliéfech. První systematické pozorování provedli pravděpodobně v Číně více než tisíc let před naším letopočtem. [1]

Ve starém Řecku si meteorologických jevů všímali filozofové Anaximandros, Anaxymenés a Anaxogorás. Řeckého původu je pak i samotný název meteorologie, který je odvozen od názvu čtyř knih o počasí nazvaných Meteorologika,

[1]

V roce 1664 začala meteorologická pozorování v Paříži, Florencii a dalších městech, z roku 1724 pochází Fahrenheitova teplotní stupnice, z roku 1742 pak stupnice Celsiova. Na našem území probíhají pravidelná měření v pražském Klementinu od roku 1775. Wilhelm Brandes sestavil první mapu odchylek atmosférického tlaku vzduchu od normálu v roce 1817. Cesta k dnešním předpovědím vedla také přes teorii front a první synoptické mapy z roku 1847 Eliase Loomise.

jejichž autorem je Aristotelés ze Stageiry.

Knihy vznikly ve 4. století před naším letopočtem
a jejich obsah představoval až do středověku
základ veškerého vědění o povětrnostních jevech
a jejich zákonitostech. První známou příručkou
pro předpovědi počasí pak byl bezpochyby spis
O znacích počasí Theofrasta z Eresu. Pro zajímavost
uvádíme několik jeho pravidel pro předpověď:

- pokud před východem slunce je nebe zbarvené dočervena, značí to déšť téhož dne nebo do tří dnů,
- když se koupou ptáci, kteří nežijí na vodě, znamená to déšť či bouřky,
- když sokol přelétá po větvích stromu a vyzobává si hmyz z peří, znamená to déšť,
- černé skvrny na Měsíci znamenají déšť, červené silný vítr,
- pokud se z moře pevnina zdá tmavá, bude vát severní vítr, pokud světlá, jižní,
- když dobytek spásá více než obvykle a pak leží na pravém boku, bude bouřka.

Z arabského světa stojí za zmínku spisy al-Dinawariho, který se věnoval zejména projevům počasí a jejich dopadům na rostliny a zemědělství. V Evropě byla meteorologie, podobně jako jiné vědní obory, oživena zejména během renesance. Leonardo da Vinci poetickým způsobem popsal proces výparu srážek.

Voda v nádherném moři, svém živlu, dostala chuť vystoupit nad vzduch a za pomoci ohně se zvedla jako jemná pára, téměř tak jemná jako vzduch. Vznesla se do výše a dostoupila do vzduchu ještě

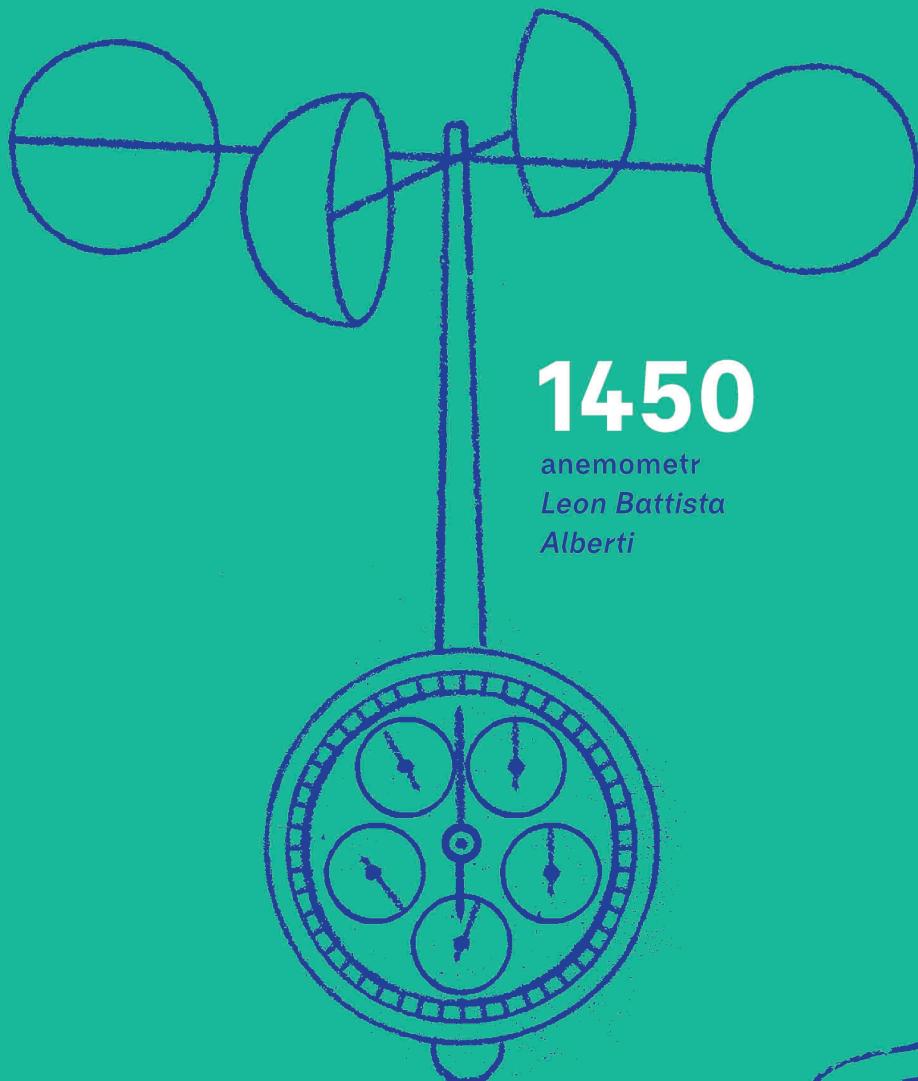
*jemnějšího a chladnějšího a tam ji oheň opustil.
Přeměnila se v malé kapičky, ty se shlukly, ztěžkly,
pýcha se změnila v pád a voda spadla z nebes.
Vyprahlá země ji vypila, dlouho věznila, a tak si
voda odpykala svůj prohřešek.*

Další rozvoj meteorologie souvisel především se třemi obory lidské činnosti: zemědělstvím, mořeplavbou a vojenským vedením válek. Po technické a metodické stránce meteorologie často kráčela ruku v ruce s fyzikou, astronomií a astronomickým pozorováním.

15. až 17. století přineslo rozvoj prvních přístrojů pro meteorologická měření – anemometr vytvořil Leon Battista Alberti (1450), za vynález teploměru vděčíme Galileu Galileovi (na počátku 1593), barometr zkonstruoval Evangelista Torricelli (1643), první záznamový srážkoměr pochází od Christophera Wrena (1662). Současně docházelo k významným teoretickým objevům, například z roku 1622 pochází stavová rovnice plynů Roberta Boylea, Blaise Pascal se zabýval výzkumem atmosférického tlaku. Do meteorologické teorie zasáhly i práce Newtona, Hayleho a dalších. Rozvíjely se praktické postupy v pozorování a měření meteorologických jevů a prvků. V roce 1654 započala meteorologická pozorování v Paříži, Florencii a dalších městech, z roku 1724 pochází Fahrenheitova teplotní stupnice, z roku 1742 pak stupnice Celsiova.

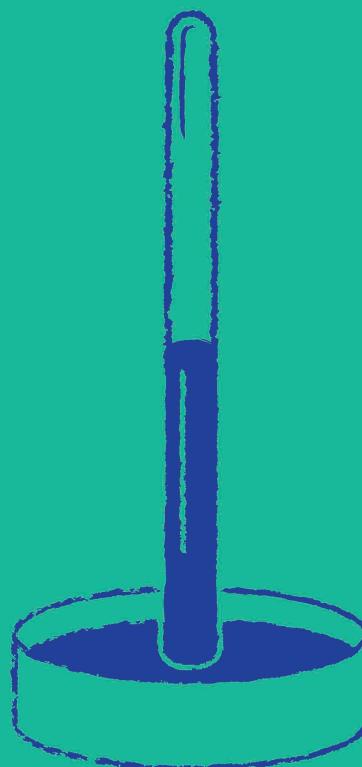

1593
teploměr
Galileo Galilei

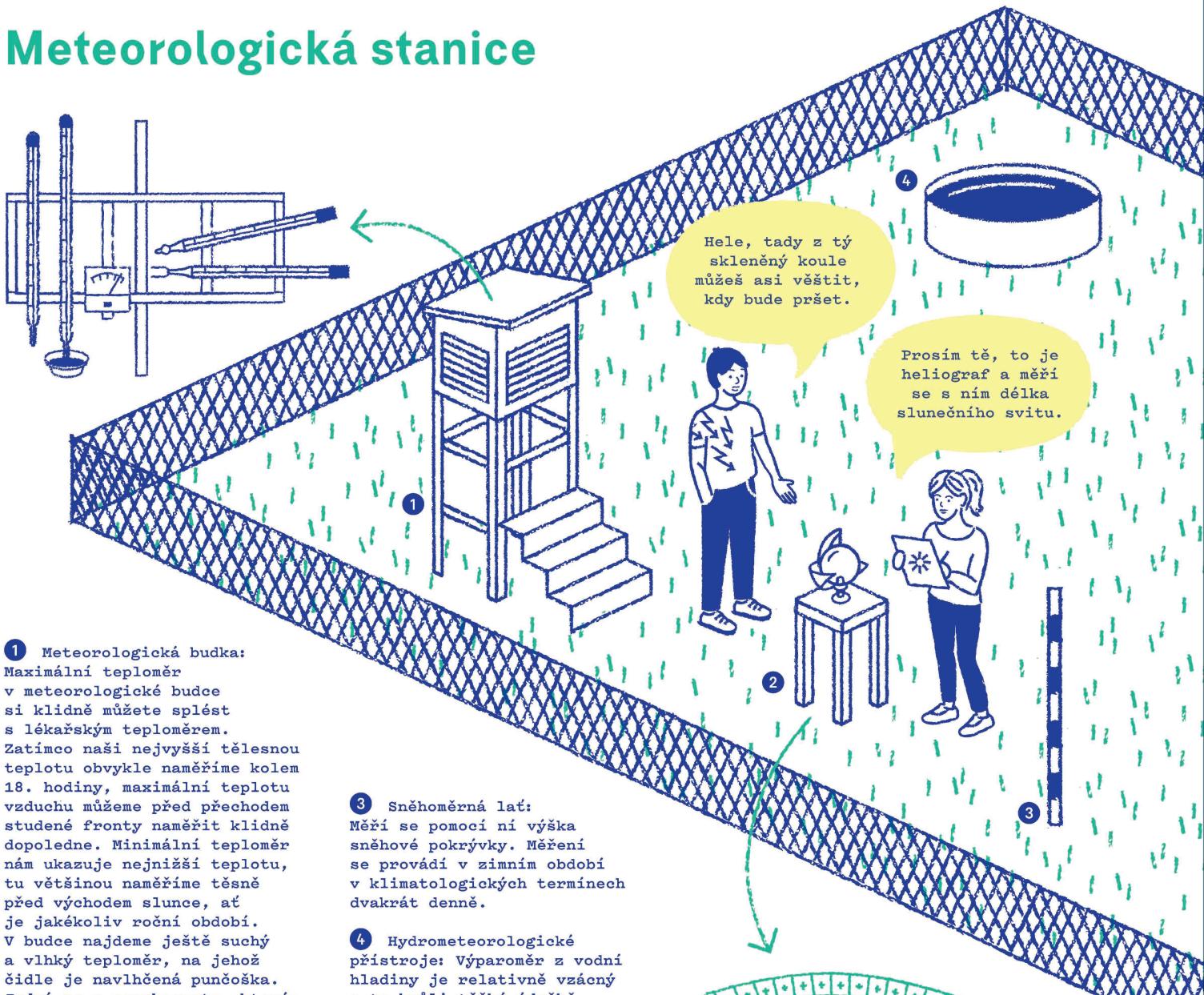
1450

anemometr
Leon Battista Alberti

1643
barometr
Evangelista Torricelli

Meteorologická stanice

1 Meteorologická budka:

Maximální teplomér v meteorologické budce si klidně můžete splést s lékařským teploměrem. Zatímco naši nejvyšší tělesnou teplotu obvykle naměříme kolem 18. hodiny, maximální teplotu vzduchu můžeme před přechodem studené fronty naměřit klidně dopoledne. Minimální teplomér nám ukazuje nejnižší teplotu, tu většinou naměříme těsně před východem slunce, ať je jakékoli roční období. V budce najdeme ještě suchý a vlhký teplomér, na jehož čidle je navlhčená punčoška. Jedná se o psychrometr, kterým měříme vlhkost vzduchu.

2 Heliograf/sluncoměr:

Skleněná koule koncentruje sluneční paprsky, kterými vypaluje linii do papírového pásku. Z délky linie lze vyčíst délku slunečního svitu.

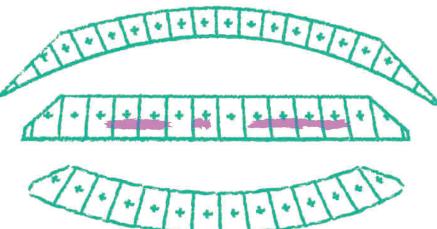
3 Sněhoměrná latě:

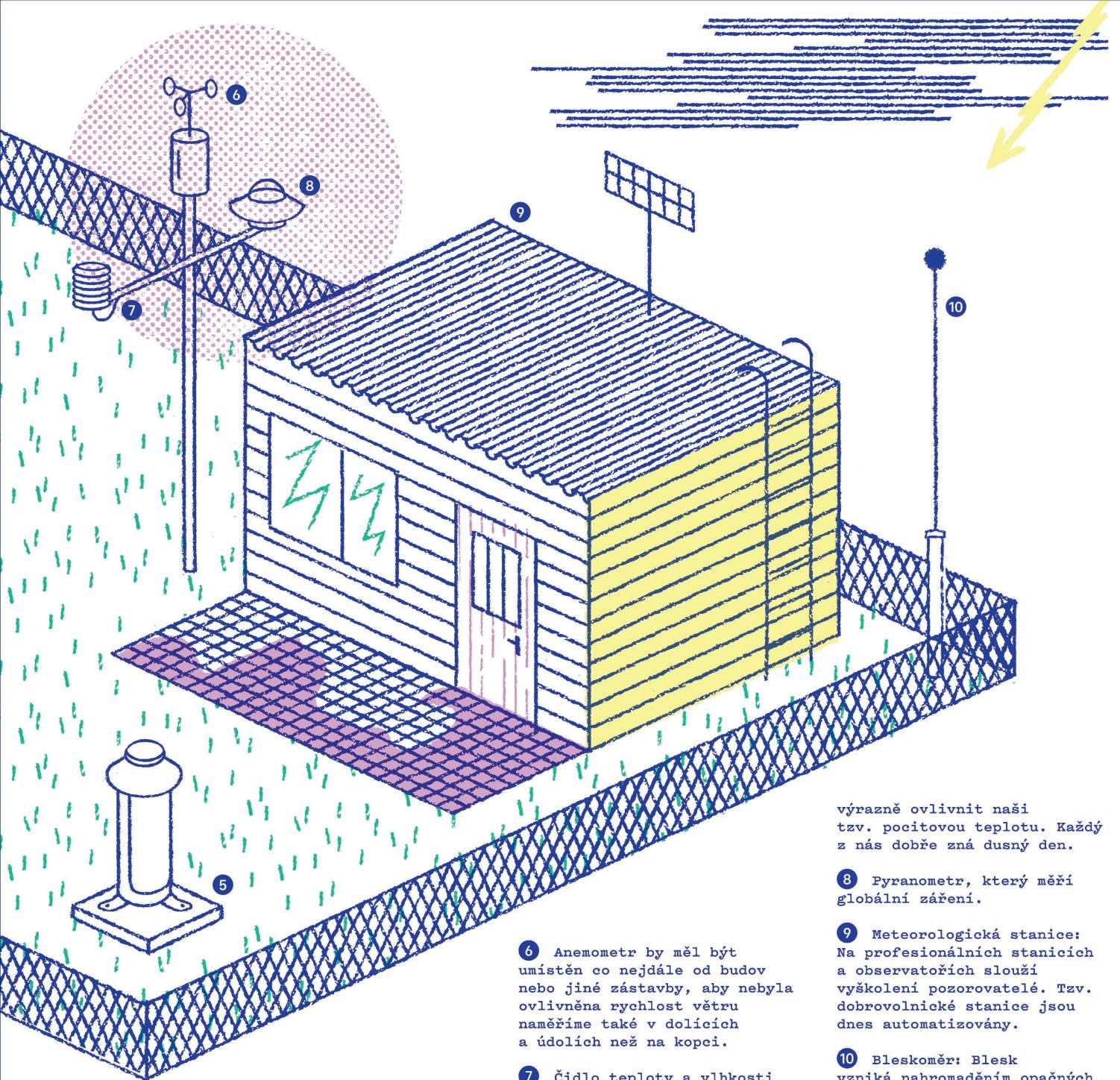
Měří se pomocí ní výška sněhové pokryvky. Měření se provádí v zimním období v klimatologických termínech dvakrát denně.

4 Hydrometeorologické přístroje: Výparoměr z vodní hladiny je relativně vzácný a to kvůli těžké údržbě.

5 Ombrograf/srážkoměr

si můžete jednoduše vyrobit i doma ze sudu nebo z jakékoli otevřené nádoby. Je dobré vědět, kolik milimetrů srážek spadlo a zda je nutné večer zalévat.

výrazně ovlivnit naši
tzv. pocitovou teplotu. Každý
z nás dobře zná dusný den.

⑧ Pyranometr, který měří
globální záření.

⑥ Anemometr by měl být
umístěn co nejdále od budov
nebo jiné zástavby, aby nebyla
ovlivněna rychlosť větru
naměříme také v dolících
a údolích než na kopci.

⑦ Čidlo teploty a vlhkosti
vzduchu: Vlhkost vzduchu
dokáže v letním půlroce

⑨ Meteorologická stanice:
Na profesionálních stanicích
a observatořích slouží
vyškolení pozorovatelé. Tzv.
dobrovolnické stanice jsou
dnes automatizovány.

⑩ Bleskoměr: Blesk
vzniká nahromaděním opačných
elektrických nábojů
v bouřkovém oblaku.